

РЕШЕНИЕ

№ 40704

гр. София, 05.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 07.11.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

ЧЛЕНОВЕ: Атанас Николов
Вената Кабурова

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **10648** по описа за **2025** година докладвано от съдия Атанас Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Образувано е по касационна жалба на Р. И. Д., чрез адвокат Б. срещу Решение (без номер) от 26.07.2025 г. по анд. № 14935/2024 г. по описа на СРС, НО, 9 с-в, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 24 – 4332 – 020575/29.08.2024 г., издадено от началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на касатора на основание чл. 174, ал. 3, пр.1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание “лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца” и му е наложена „глоба” в размер на 2 000 лева за нарушаване на чл. 174, ал.3 от ЗДвП.

В жалбата е посочено, че решението на СРС-НО е неправилно, незаконосъобразно и необосновано. Инвокирани са доводи, че АУАН е съставен с множество нарушения на правилата, а констатациите в него са неправилни и несъответстващи на фактическата обстановка. Счита, че съдът неправилно е кредитирал показанията на разпитаните свидетели, тъй като са противоречиви. Освен това не е обсъдил причините, поради които е бил възпрепятстван да се яви за биологично изследване. Излага съображения, че решението е постановено от незаконен състав, тъй като последният не е бил безпристрастен и справедлив по смисъла на чл. 6 от ЕКПЧОС. Искането до съда е да постанови решение, с което да се отмени обжалваното решение и НП.

В съдебно заседание, касаторът редовно призван, чрез адвокат Б. поддържа касационната жалба.

Излага твърдение, че описаната в АУАН и НП фактическа обстановка, се различава, което е основание за отмяна.

Ответникът по касационната жалба, не изпраща представител. По делото са постъпили писмени бележки от 04.11.2025 г. Оспорва изложените в касационната жалба твърдения. Посочва, че в хода на административно-наказателното производство не са допуснати съществени нарушения -наказателното постановление и административния акт са издадени в законоустановените срокове. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Заклучение за основателност и доказаност на жалбата дава представителят на Софийска градска прокуратура.

Административен съд - София-град, XXVIII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

За да постанови решението си районния съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е намерил за установени обстоятелства, които са от значение за спора. Разпитан е актосъставителят и свидетеля при съставянето на АУАН. районния съд е приел, че на 14.07.2024 г., около 03:55 ч., в [населено място], по [улица], с посока на движение от ул. „8-ми Декември“ към [улица] касатора, е управлявал лек автомобил, марка „М. Е 320“, рег. номер СВ 4982 РК, е бил спрял пред бл. № 46 и при извършена проверка от служители на ПП е било установено, че касаторът е отказал да бъде изпробван за алкохол в издишаният от него въздух, с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 с фабр. номер 0133 и е издаден талон за медицинско изследване, с № 0150750 от 14.07.2024 г. за УМБАЛ „Св. А.“ [населено място]. Пояснено е, че водачът в указания срок от 45 минути от момента на връчването му в 05:10 мин. не е дал кръвна проба за медицинско изследване в нарушение на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП.

Въз основа на АУАН е издадено и процесното НП.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че описаното в НП административно нарушение наистина е извършено, поради което е потвърдил оспореното НП.

Касационната жалба е допустима, предвид обстоятелството, че е подадена от активно легитимирано лице в законоустановения 14 – дневен срок от съобщаването му на обжалваното съдебно решение.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

За да постанови атакуваното съдебно решение, СРС в цялост е установил фактическата обстановка, въз основа на задълбочено и подробно изследване и анализ на свидетелските показания и приложените писмени доказателства, които потвърждават фактите и констатациите на административния орган в проведеното административно наказателно производство. Правилни са изводите на СРС, с които е приел, че АУАН и издаденото въз основа на него НП са издадени от компетентен орган.

В конкретния случай не е спорно, че касаторът е имал качеството „водач“ на МПС по смисъла на § 6, т. 25 от Допълнителните разпоредби на ЗДвП, че е отказал да му бъде извършена проба за употреба на алкохол с тест при проверката на място, както и че не се е явил за извършване на медицинско изследване в УМБАЛ „Св. А.“ [населено място]. Това е установено от приложените по делото писмени доказателства, както и от показанията на свидетелите, които са разпитани в хода на съдебното следствие пред СРС.

С разпоредбата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП се вменява на водачите на МПС, трамвай или самоходна

машина да предприемат активни действия, свързани със задължението им да бъдат проверени за наличието и концентрацията на алкохол в кръвта, и/или във връзка с установяване наличието на наркотични вещества или техни аналози. В чл. 1, ал. 3 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. са нормативно уредени различните начини за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, а именно чрез използването на технически средства, тестове, медицински, химически или химико-токсикологични изследвания. Т.е. касае се за нормативно регламентирана възможност едно лице в качеството си на „водач“ на МПС, трамвай или самоходна машина да бъде проверено за наличието на алкохол и/или на наркотични вещества и техните аналози в организма му чрез различни способности. Поради което в чл. 174, ал. 3 от ЗДвП са инкорпорирани различните способности за установяване употребата на алкохол - тест и/или химико лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му.

За установяването на употребата на наркотични вещества или техни аналози се извършва проверка с тест или лицата се изпращат за медицинско изследване по арг. на чл.3, ал.2,т.1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г., поради което след отказ да бъде приложено техническо средство, на лицето е издаден талон. В конкретния случай Р. Д. е отказал да му бъде извършена проверка за установяване употребата на алкохол, както и не е дал кръвна проба за извършване на медицинско изследване, въпреки, че му е бил издаден талон.

Настоящият състав на АССГ не споделя възражението в касационната жалба, че АУАН е съставен с множество нарушения, тъй като в него и в НП освен цифрово посочване на нарушена разпоредба подробно е изписано и в какво се състои конкретното вменено нарушение, нарушителя е разбрал ясно извършването на какво нарушение е обвинен и е реализирал надлежно и адекватно защитата си срещу издаденото наказателно постановление. Разпоредбата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП има за цел ангажирането на административнонаказателната отговорност на лице, което отказва да бъде установено наличието на алкохол (или наркотични вещества и техните аналози) в организма му. Нарушението е изпълнено тогава и лицето се санкционира за това, че липсва резултат от изследване за алкохол (респективно наркотични вещества). За да бъде налице отказ по смисъла на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, за който водачът да бъде санкциониран, следва да не е бил успешно приложен който и да било от алтернативните способности за установяване употребата на алкохол, както е в настоящия случай. Водачът е отказал проверка с тест и не е изпълнил предписание на служителите на МВР да бъде извършено спрямо Д. медицинско лабораторно изследване, с което водачът е осъществил един от съставите на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП при двете форми на изпълнително деяние – отказ за извършване на проверка и неизпълнение на предписание на контролния орган. Ако лицето е отказало тестване с техническо средство, но е извършило предписаното му с талона медицинско изследване, нямаше да бъде нарушено задължението, визирано в нормата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП.

Не се споделят възраженията на касатора, че не е посочено точното място на извършване на нарушението. От значение е единствено това, че се касае за правонарушение на територията на Студентски град, който факт не се оспорва по делото. Освен това след преглед в google maps се установи, че бл.46 (мястото където е спрял автомобила за проверка) се намира в ж.к. „Студентски град. Не е възпрепятствана в този смисъл и преценката относно компетентността на контролните органи. Установената безпротиворечиво фактическа обстановка е възпроизведена в съответствие с правилата по чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, като административнонаказаното лице не е възпрепятствано да разбере с кое точно деяние /действие и/или бездействие/ е осъществило състава на твърдяното нарушение, поради което и правото му защита не е ограничено. Не са налице наведените касационни основания – неправилно прилагане на закона.

По разноските:

Съобразно разпоредбата на чл. 63д от ЗАНН в съдебните производства страните имат право на присъждане на разноси по реда на АПК. Предвид своевременно направената претенция от процесуалния представител на ответника за присъждане на разноси за юрисконсултско възнаграждение, такова следва да бъде присъдено в размер от 130 лв. на основание чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ.

Предвид на гореизложеното, съставът на Административния съд, разгледал касационната жалба, намира, че оспореното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен Съд С. – град, XXVIII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение (без номер) от 26.07.2025 г. по анд. № 14935/2024 г. по описа на СРС, НО, 9 с-в.

ОСЪЖДА Р. И. Д. да заплати на СДВР 130 лв. разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.